

[Statsministeren.]

sen, og der burde derefter i og for sig ikke være mere, der kunne være uklart for fru Hanne Reintoft.

Må jeg til de øvrige ting sige dette ene, at jeg synes, det ærede medlem for sin egen skyld skulle lade være med, fordi jeg, som jeg også har gjort det i dag, siger, at vi er tilfreds med, at der er sket en nedtrapning af krigen i Vietnam, at sige, at jeg har givet udtryk for tilfredshed med Amerikas Vietnampolitik, når jeg samtidig både i USA og her har givet udtryk for vores uenighed i meget af den amerikanske politik i Sydøstasien.

Så en eneste ting til. Det ærede medlem bebrejdede mig, at jeg skulle have angrebet hende for ikke at ville slås for demokratiet. Nej, det ville jeg aldrig gøre, for der er jo en så væsensforskellig opfattelse hos det ærede medlem og mig af, hvad demokrati er, at det er en håbløs affære, men jeg synes ærligt talt, at når det ærede medlem stod op her og talte, som om hun ville forsvare parlamentarismen, og det så er åbenbart, at det kommunistiske parti ikke accepterer parlamentarismen, så er det tilladeligt at konstatere, at som forsvarer for parlamentarismen er det ærede medlem ikke den mest velegnede.

Poul Schlüter: På de tre regeringspartiers vegne skal jeg meddele, at vi ganske kan tage statsministerens redegørelse til efterretning, samt at vi anbefaler at stemme imod den stillede dagsorden.

Forespørgeren (Hanne Reintoft): Statsministeren har ret i, at der er forskellige ting, der står klart. Det står efterhånden fuldstændig klart, at statsministeren forklarer én ting i USA og noget andet til befolkningen herhjemme. Det står også fuldstændig klart, at udenrigsministeren og statsministeren ikke forklarer det samme de samme steder, og jeg tror også, det står klart, at det giver et meget uheldigt billede af dansk udenrigspolitik ude i verden.

Jeg tror også, at det står fuldstændig klart, at selv om man ikke billiger Vietnamkrigen, for det er der vel trods alt ikke andre end et enkelt konservativt folketingsmedlem herinde, der gør, så er der ikke fra

den danske regering som fra den svenske kommet en klar og skarp protest, og så længe der ikke er det, kan man ikke sige, man har taget virkelig afstand.

Endelig står det også klart, at Danmarks kommunistiske parti altid, også før jeg blev medlem af det, har erkendt, at den borgerlige parlamentarisme var det udgangspunkt, man havde for at vinde et ganske rigtig mere udvidet demokrati, hvor man ikke kan tillade sig det, statsministerens regering tillader sig i dag. Det er rigtigt. Men jeg tror aldrig — og jeg har sagt det til statsministeren før — hvis man vil kaste et blik tilbage i historien, at det har været et parti til venstre for socialdemokratiet, der har undergravet parlamentarismen, der har begået grundlovsbrud, medens det jo er sket bl. a. for statsministerens parti.

Må jeg så sige til hr. Per Hækkerup, at jeg er meget glad for, at han syntes, at min tale var vel forberedt. Desværre synes jeg ikke, hans var det. Jeg synes, at socialdemokratiet er ved at vikle sig ind i en meget mærkelig situation. Socialdemokratiet har foreslået, at der skal indkaldes til en sikkerhedskonference med 10 neutrale lande. Vi har støttet dette, fordi jeg synes, man skal støtte ethvert skridt frem mod disse forberedelser, som man altid prøver at forsinke sikkerhedskonferencen med. Men jeg har også forstået, at disse 10 landes konference på ingen måde — jeg mener endda, at jeg har fået det forsikret — skulle forsinke den europæiske sikkerhedskonference. Når så socialdemokratiets ordfører kommer her og siger, at man ikke kan stemme for en dagsorden om, at Danmark aktivt vil støtte en sikkerhedskonference, så kan man få det indtryk, at der her ligger et endnu større bedrag over for den danske befolkning end i regeringens mere eller mindre forvrøvede udtalelser rundt om i verden. Vil det faktisk sige, at denne 10 lands konference, når man ikke vil stemme for, at der skal finde en europæisk sikkerhedskonference sted så hurtigt som muligt, er et påskud, og at det er derfor, man er så vældig ivrig efter at få vesttysk tilslutning til, at man ikke får smæk, når man kalder de 10 lande sammen? Er det meningen, hr. Per Hækkerup, for så forholder det sig noget anderledes med dette smukke initiativ?